Πριν λίγες δεκαετίες, ο νομός Φωκίδας και ειδικά η επαρχία Δωρίδος, είχε καταγραφεί ως ένας από τους πτωχότερους και πλέον αραιοκατοικημένους, Έριζε για αυτή τη θέση με τον νομό Ευρυτανίας. Αν υποτεθεί ότι, στο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από τότε έως σήμερα, στην Ευρυτανική γη έγιναν κάποια βήματα τουριστικής αξιοποίησης ίσως τα νούμερα της στατιστικής αποδώσουν τους παραπάνω τίτλους στη Φωκίδα. Γη σκληρή, βουνίσια στο μεγαλύτερο τμήμα της, όχι ιδιαίτερα κατάλληλη για καλλιέργεια αν και μέχρι τη δεκαετία του '70, τα πρανή γύρω από την κοίτη του Μόρνου κάλυπταν αρκετές ανάγκες του τόπου από οπωροκηπευτικά, όσπρια ακόμα και στάρια. Γη πέτρινη, καμμένη, από τον Κατοχικό εισβολέα, με χωριά πυρπολημένα, με κόσμο φτωχό και ταλαιπωρημένο. Πάω τόσο πίσω γιατί δεν μπορείς να εκτιμήσεις τίποτα από τούτο το χώρο, αν δεν συμπεριλάβεις εκείνο το κομμάτι της Ιστορίας.

Συνάντησα παλιούς γνωστούς, απόμακρους συγγενείς, ποιμένες και γερόντισσες που έχουν ριζώσει εκεί. Κάποτε είχα θεωρήσει σαν δείγμα προόδου ότι οι μεσήλικες φρόντιζαν τους γηραιούς γονείς τους. Σαν σημάδι, ότι η πολιτεία πήγαινε μπροστά, καθώς η επόμενη γενιά είχε τους τρόπους να “γηροκομεί” τους πρεσβύτερους. Έτσι λοιπόν, καθώς άκουγα τον εβδομηντάρη ποιμένα να μου διηγείται, χαμογελαστά, με τι τρόπο συνδράμει τους δύο από τρεις άνεργους γιους του, ένοιωσα για μια ακόμα φορά τη βία της λεηλασίας αυτού του τόπου. Και δεν μπορώ να φανταστώ σε τι “πάρτυ” είχε συμμετοχή η συγκεκριμένη οικογένεια, τι δάνεια έλαβαν, πόσο παραπάνω από τα εισοδήματά τους ζούσαν. Δεν μπορώ να φαντασθώ το έγκλημά τους, όπως δεν μπορώ να καταλάβω την τιμωρία τους.